

ဒေါက်တာအရှင်ဓမ္မပိယ(ပါမောက္ခ)

[အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်]

မေတ္တာလက်ဖြင့်ခံယူ၍
ကရုဏာလက်ဖြင့်ပေးစေချင်

မေတ္တာလက်ဖြင့် ခံယူ၍
ကရုဏာလက်ဖြင့် ပေးစေချင်

ဒေါက်တာအရှင်ဓမ္မပိယ (USA)

မာတိကာ

- ၁။ မေတ္တာလက်ဖြင့်ခံယူ၍ ၆
ကရုဏာလက်ဖြင့်ပေးစေချင်
- ၂။ နေ့စွဲမပါတဲ့ပန်းခိုင်ယာရီ ၃၄

မေတ္တာလက်ဖြင့်ခံယူ၍
ကရုဏာလက်ဖြင့်ပေးစေချင်

အတွေးအမြင်တစ်ခုကို တင်ပြဆွေးနွေးတဲ့ အခါ တိုက်ရိုက်တွေးပြီး တိုက်ရိုက်သိမြင်နိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ရှိသလို၊ တိုက်ရိုက်မသိ၊ မမြင် နိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကလည်း အများကြီး ရှိနေတယ်။ ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ကိုအန် (Koan) ဆိုတဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းတစ်ခု ရှိတယ်။ “ပြည်သူ့ စကားထာ” လို့ အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုရမလားမသိ။

အဲဒီစကားကိုပင် တခါတရံမှာ “ဇင်ရဒ် ဒယ်လ်စ်” (Zen Riddles) လို့ ဖွင့်ဆိုထားတာမျိုး ကို တွေ့ရတယ်။^၁ ရဒ်ဒယ်လ်စ်-ဆိုတာ အဖြေကို မှန်းဆပြီးသိရတဲ့ စကားထာမျိုးပါ။^၂ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ ဂျပန်အတွေးအခေါ်တွေ အနောက် တိုင်း ပညာရေး (Academic) နယ်ပယ်မှာ ဝင်ရောက်နေရာယူလာနိုင်တာဟာ ဒီအတွေးအခေါ် တွေကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

အတွေးအခေါ်ဆိုတာ လောကနယ်ပယ် ထဲမှာ နေသူအားလုံး ကျင့်သုံးနေတဲ့ ဘာသာရပ်တစ်ခု လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကတော့ ဒါကို ဘာသာရေးသင်ခန်းစာတစ်ခုအနေနဲ့ အလေ့ အလာပြုကြတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဇင်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တို့ရဲ့ “ကိုအန်”လေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြမယ်။

တနေ့မှာ ဇင်ဘုန်းကြီးလေး (၃) ပါး အလံတိုင်တစ်ခု အနီးမှာ ထိုင်နေခဲ့ကြတယ်။

အတူထိုင်နေကြရင်း ဇင်ဘုန်းကြီးလေးတစ်ပါးက အလံတိုင်မှာ လွင့်ထူထားတဲ့ လေနဲ့အတူ တစ်လှုပ် လှုပ် လှုပ်နေတဲ့ သာသနာ့အလံကို လက်ညှိုး ညွှန် ပြပြီး “ဟိုမှာကြည့်၊ အလံလေးလှုပ်နေတယ်”လို့ ရုတ်တရက် ဆိုသလို ပြောလိုက်မိတယ်။

လက်ညှိုးညွှန်ပြရာကို ကြည့်မိတဲ့ ဒုတိယ ဘုန်းကြီးလေးက “အရှင်ဘုရားကလည်း အလံက လှုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လေက လှုပ်တာပါ”တဲ့။ ဒီတော့ တတိယဘုန်းကြီးလေးက သူတို့ညွှန်ပြရာ ကို လှမ်းကြည့်ရင်း “အရှင်ဘုရားတို့ကလည်း အလံက လှုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လေက လှုပ် တာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်က လှုပ်တာပါ” တဲ့။ ကဲ ဘာက လှုပ်နေတယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားပြီး အဖြေ ညှိကြည့်ဖို့ပါ။ စိတ်ကို ရှုပ်ထွေးသွားစေရန် မရည်ရွယ်ပါ။

ရှုပ်ထွေးခြင်းဆိုတာ စိတ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ဘာသာရပ်တစ်ခုလို့ ဆိုရမှာပါ။ တကယ်တော့ ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ ဒီလောကကြီးထဲမှာ စဉ်းစားစရာ အကြောင်းတွေက များတော့ ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်ကြရတယ်။ စဉ်းစားစရာ အကြောင်းတွေကလည်း အများသား။ မိဘနှစ်ပါးအတွက်၊ မိသားစုများအတွက်၊ ညီအကိုမောင်နှမများအတွက်၊ ဘဝကြင်ဖော် များအတွက်၊ ကိုယ့်လျှောက်ရမဲ့ ဘဝခရီးလမ်းအတွက် စဉ်းစားကြရတာ။ ဒါက ဆိုရှယ်နဲ့စပ်တဲ့ အတွေးတွေပါ။

တိုင်းပြည်နဲ့စပ်ဆိုင်တဲ့ အတွေးတွေ၊ ဘာသာ၊ သာသနာနဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့ အတွေးတွေ ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ မိသားစုနဲ့ဘဝထဲမှာ နေတယ်ဆိုပေမဲ့ ဘာသာတရားရဲ့ အဆုံးအမအများကို ခံယူထားသူများမို့ ဘာသာ၊ သာသနာအရေးဟာ ကိုယ့်အရေးလို သဘောထားပြီး တွေးသင့်တာများကို တွေးကြည့်ကြဖို့ပါ။ မိသားစု

အတွက် မိသားစုဝင်များမှာ တာဝန်တွေ ရှိနေသလို ဘာသာ၊ သာသနာအတွက် ဘာသာဝင်များမှာ တာဝန်တွေဆိုတာ ရှိနေမှာပဲ။ တာဝန်ရှိရင်တော့ တာဝန်သိဖို့တော့ လိုမှာပေါ့။ စဉ်းစားနိုင်ဖို့ပါ။

စဉ်းစားတယ်ဆိုတာ များသောအားဖြင့် အလကား စဉ်းစားနေတာမျိုးတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ စဉ်းစားရတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေ ရှင်းများ ရှင်းသွားလေမလားလို့ စဉ်းစားကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ များသောအားဖြင့်တော့ စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း ပိုမိုပြီး ရှုပ်ထွေးသွားတတ်ကြတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ မစဉ်းစားပဲနေနိုင်ရင် ကောင်းတာပေါ့။ တကယ်ကို မစဉ်းစားချင်ဘူးဆိုရင်တော့ နည်းလမ်းလေး ပေးခဲ့ပါမယ်။

အဲဒီနည်းလမ်းကတော့ သတိတရားနဲ့ နေတတ်အောင် ကြိုးစားပါလို့။ စဉ်းစားသူများ

အတွက် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ လောကကြီးကတော့ ဘယ်တော့မှ လူတွေကို ရှုတ်ထွေးအောင် မလုပ်ဘူး။ လူတွေကသာ ကိုယ့်စိတ်ကို ရှုတ်ထွေးအောင် လုပ်နေကြတာ။ လောကကြီးကို အပြစ်မတင်ကြဖို့ပါ။

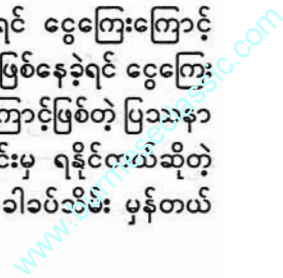
ကြည့်ပါဦး။ လူတွေရဲ့စိတ်တွေမှာ စိတ်ခံစားမှုတွေ၊ စိတ်ကောက်မှုတွေ၊ စိတ်ဆိုးမှုတွေ၊ စိတ်ပျက်မှုတွေ၊ စိတ်တိုမှုတွေ၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေ၊ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ-စသည်ဖြင့် စိတ်နဲ့စပ်ပြီး ရှုပ်ထွေးနေကြတာ။ ဒါကို လူတွေက ပြဿနာလို့ ယူဆတာ။ စိတ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ပြဿနာပေါ့။

ပြဿနာဆိုတာ ကိုယ်က ရှာလို့ရတဲ့ ပြဿနာမျိုး ရှိသလို၊ ကိုယ်က မရှာဘဲ ကိုယ်ထံ ရောက်လာတဲ့ ပြဿနာမျိုးလည်း ရှိတတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာဆိုတာ လက်ခံထားသင့်တဲ့ အရာမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ လူတိုင်းနီးနီး နားလည်ထားပြီး ဖြစ်မှာပါ။

ဒီလိုရှုပ်ထွေးလှတဲ့ ပြဿနာတွေကို ရှင်းချင်ရင် ပြဿနာဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ ကြိုတင်သိထားရမှာ။ ပြဿနာကိုသိထားပြီးမှ ဝိုင်းဝန်း ဖြေရှင်းလို့ရမှာ။

ပြဿနာဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို စာနဲ့ပေနဲ့ ရှင်းရမယ်ဆိုရင် “အဖြေလိုနေတဲ့ မေးခွန်း” လို့ ဆိုရမှာပါ။^၁ အရပ်စကားနဲ့ ပြောရင်တော့ ပြဿနာဆိုတာ သဘောတူညီမှုမရသေးတဲ့ သဘောထားကွဲလွဲမှု-လို့ဆိုရမှာပါ။ လှေမျှော်ရင် လှေနဲ့လိုက်ရတယ်။ ငွေမြှောရင် ငွေနဲ့ လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ လောကအဆို ရှိထားတယ်။

အဲဒီသီအိုရီအရဆိုရင် ငွေကြေးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပြဿနာမျိုး ဖြစ်နေခဲ့ရင် ငွေကြေးနဲ့ပဲရှင်းမှ ရနိုင်တယ်။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာမျိုး ဆိုရင်လည်း စိတ်နဲ့ ရှင်းမှ ရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါ။ ဒီသီအိုရီကို အခါခပ်သိမ်း မှန်တယ်

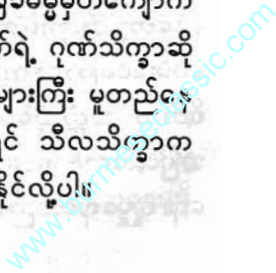
လို့တော့ ယူဆလို့မရဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် လူ့လောကမှာဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာတွေက ထောင် သောင်းမက ရှိနေတာ။

မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေမှာ ပြဿနာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်လို့ အများက ပြောကြတယ်။ တကယ်တော့ လူမျိုးတိုင်းမှာ ပြဿနာ ဆိုတာကတော့ ရှိနေကြတာပဲ။ နိုင်ငံရေး ပြဿနာ၊ ဘာသာရေးပြဿနာ၊ စီးပွားရေး ပြဿနာ၊ လူမှုရေး ပြဿနာ-စတဲ့ ပြဿနာတွေကတော့ စုံနေမှာပါ။ ပြဿနာကြီးတယ်၊ ငယ်တယ်-လို့ ဆုံးဖြတ် ပြောဆို နိုင်ဖို့ကတော့ တိုင်းတာတဲ့စံနှုန်းပေါ်မှာ မူတည် တယ်။

ဒီလိုဆို ဘယ်လိုတိုင်းတာမလဲလို့ စဉ်းစားတဲ့ အခါ လောကအမြင်နဲ့ စဉ်းစားမလား၊ ဓမ္မအမြင်နဲ့ စဉ်းစားမလား တစ်ခုခုနဲ့ စဉ်းစားနိုင်ကြဖို့ပါ။ လူ့ လောကမှာ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်မရှိတာတို့၊

လွတ်လပ်စွာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးသားခွင့်မရှိတာတို့၊ ဘာသာရေးလွတ်လပ်ခွင့်မရှိတာတို့ဆိုတာ လူမှု ပြဿနာတွေရဲ့ အခြေခံအကြောင်းတရားတွေလို့ အဆိုပြုထားကြတယ်။ ဒါကလည်း နိုင်ငံရေးနယ်ပယ် မှာ နှစ်ဖက်သဘောတူဖို့ခက်တဲ့ ပြဿနာမျိုးပါ။ အဲဒီလို သဘောတူညီမှုမရနိုင်ကြလို့လည်း ပြဿနာ ဆိုတာ ဖြစ်နေတာ။ ရှုပ်ထွေးတဲ့ လူ့လောကရဲ့ အတွေးအမြင်တွေပါ။

ဓမ္မအမြင်နဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ “သီလနဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်” ဟာ လူတစ်ယောက်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိ၊ မရှိကို တိုင်းတာနိုင်တဲ့ အခြေခံဓမ္မမှတ်ကျောက် လို့ ဆိုရမှာပါ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆို တာ သီလသိက္ခာပေါ်မှာ အများကြီး မူတည်နေ ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သီလသိက္ခာက ကိုယ်နဲ့နှုတ်ကို ယဉ်ကျေးစေနိုင်လို့ပါ။

ဒါကြောင့် ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အများရဲ့အပြစ်တွေချည်းပဲ ရှာနေတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အတ္တလွန်းကဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဂုဏ် သိက္ခာဆိုတာ ရှိနိုင်ဖို့အခက်သား။ ဂုဏ်သိက္ခာ မရှိတဲ့အပြင် ပြဿနာကိုပါ မွေးဖွားပေးနေသူတွေ လို့ ဆိုရမှာပါ။

သတ်ခြင်း၊ ခိုးခြင်း၊ သူများအိမ်ယာ များကို စော်ကားခြင်း၊ ဖောက်ပြန်ခြင်း၊ ဖြစ်မှား ကျူးလွန်ခြင်းစတဲ့ သူတို့ပြုလိုက်တဲ့ ဒီအမှုတွေဟာ အများအတွက် ပြဿနာတွေ ဖြစ်စေခဲ့တယ်။ အများ အကျိုးကို လိုလားတဲ့ မေတ္တာစိတ်က အားနည်း နေတော့ သူများရဲ့အတင်းအဖျင်းတွေကို မမောနိုင် ပမ်းနိုင်ပြောနေတာ၊ သနားကြင်နာတဲ့ ကရုဏာ စိတ်က သတ္တိညံ့နေတော့ သူများနစ်နာအောင် အပြင်းအထန် အားထုတ်နေတာ၊ စီးပွားရေး၊ ပညာ ရေး၊ လူမှုရေးစသည်တွေမှာ အောင်မြင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

များကို တွေ့ရတော့ မနာလိုစိတ်တွေ၊ ဝန်တို စိတ်တွေ၊ မရွှံစိမ့်နိုင်တဲ့စိတ်တွေ၊ ဒီစိတ်တွေက ထကြွသောင်းကြမ်းလာတာ။ သူ့မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မုဒိတာစိတ်တွေ ပွားနိုင်တော့မှာလဲ။

ယုံကြည်ချက်ခြင်း၊ ခံယူချက်ခြင်း၊ အတွေး အမြင်ခြင်း မတူတဲ့အခါ တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ နားလည်မှု လွဲနေတတ်တာတို့၊ ခွင့်မလွတ်နိုင် တော့တာတို့၊ သည်းခံစိတ် မမွေးနိုင်တော့တာတို့၊ ဒါတွေဟာ ဥပေက္ခာနှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာရနေသူ တို့ရဲ့ လက္ခဏာအမှတ်အသားလို့ ဆိုရမှာပါ။

ဒီစိတ်မျိုးတွေ ဝင်လာပြီဆိုရင်တော့ မခေါ် မပြောနိုင်တော့တာမျိုးတို့ မျက်နှာထား တင်းမာနေ တာမျိုးတို့ဆိုတာ သိသာထင်ရှားနေတော့တာ။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တွေ့ဖူးကြမှာပါ။ အရိယာအဖြစ်သို့ လည်း မရောက်နိုင်သေး၊ ဝိပဿနာစခန်းများသို့ လည်း မသွားနိုင်ကြရှာသေးလို့ သတိတရားကို

ကောင်းစွာ ဆောင်မထားနိုင်ကြသေးတဲ့ ပုထုဇဉ်
တွေအတွက် ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ
ဘာမှ ဆန်းတော့တာမဟုတ်ပါ။ စဉ်းစားနိုင်ကြ
ဖို့ပါ။

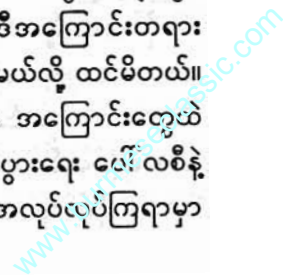
ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မျက်မှောက်
ခေတ် အခြေအနေတွေကို လေ့လာသုံးသပ်ကြည့်
တဲ့အခါ ပညာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊
လူမှုရေး၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မြင့်မားရေးနဲ့ သာသနာ
တော် အရေးတွေကအစ တိုင်းရေး၊ ပြည်ရေး
တွေအထိ နေရာတိုင်းမှာ ပြဿနာအသွင်ကို ဆောင်
နေတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ များပြားလှတဲ့ အရေး
တွေမို့ တခြားအရေးတွေကို ခဏထားပြီး သာသနာ
တော်အရေးတစ်ခုကိုပဲ နည်းနည်းဆွေးနွေးချင်
ပါတယ်။

နိုင်ငံတွင်းမှာ ပြည်သူတွေ ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာ
များ ပျက်ပြားနေခြင်းဟာ သာသနာတော်ရေးနဲ့

ဆိုင်၊ မဆိုင် စဉ်းစားကြည့်ဖို့ပါ။ သားသမီးများရဲ့
အရေးဟာ မိဘများ အရေးဖြစ်သလို၊ မိဘများရဲ့
အရေးဟာလည်း သားသမီးများရဲ့အရေးဆိုတာ
သိထားကြရမှာပါ။

ယနေ့ခေတ် ကြီးကြီးငယ်ငယ် လူရွယ်
လူငယ်များ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေ ပျက်ပြား နေခြင်း
ဟာ လူမျိုးဘာသာ သာသနာအရေးလို့ ဆိုနိုင်၊
မဆိုနိုင် စဉ်းစားနိုင်ဖို့ပါ။ ဆင်းရဲလို့ အကျင့်ပျက်ရ
တာလား၊ အကျင့်ပျက်လို့ ဆင်းရဲကြတာလား-
ဆိုတာကိုလည်း ဆွေးနွေးနိုင်ဖို့ပါ။

ဆင်းရဲခြင်းအကြောင်းတွေက များစွာ
ရှိကောင်းရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတရား
လေးပါးကတော့ အဓိက ကျမယ်လို့ ထင်မိတယ်။
စဉ်းစားနိုင်ဖို့ပါ။ ဆင်းရဲခြင်း အကြောင်းတွေထဲ
မှာ (၁)တိုင်းပြည်တစ်ခုရဲ့ စီးပွားရေး ပေါ်လစီနဲ့
သက်ဆိုင်နေသလား။ (၂) အလုပ်လုပ်ကြရာမှာ

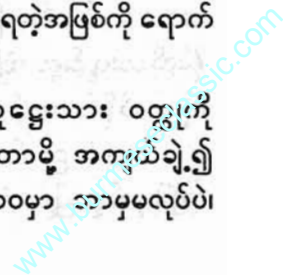

လုံ့လဝီရိယနဲ့ အလုပ်မလုပ်ကြလို့လား။ (၃) တိုင်းသား ပြည်သူတွေ အသောက်အစားနဲ့ လောင်းကစားမှုတွေ၊ အပျော်အပါး (ကာမ) မှုတွေ များလွန်းနေလို့လား။ (၄) ရှာလို့ရလာတဲ့ စီးပွားဥစ္စာထဲမှ ဝင်ငွေနဲ့ ထွက်ငွေ မျှတအောင် ချွေတာသုံးစွဲတတ်တဲ့ အသိပညာတွေ မရှိကြလို့လား။ အဖြေရှာနိုင်ကြဖို့ပါ။

သီလမရှိတာနဲ့ ဆင်းရဲတာ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူးလို့တော့ ပြောလို့မရဘူး။ အဲဒီလို ပြောခဲ့မယ်ဆိုရင် “သီလစောင့်မှ အူမတောင့်တယ်” ဆိုတဲ့ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ စကားရယ်။ သီလနဲ့ ပြည်စံတဲ့သူဟာ တောင့်တတဲ့ အလို့ဆန္ဒများကို ပြည့်ဝစေနိုင်တယ်လို့ ဟောထားတဲ့ ဘုရားစကားရယ်။ ဒီစကားတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဒီလောကမှာ ဆင်းရဲတဲ့ဆုကို တောင်းတတ်လူဆိုတာ ရှိနိုင်မယ်မထင်ပါ။ ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ထိုလူဟာ ပုံမှန်လူတော့ မဟုတ်တန်ရာ။

ပြည်သူ၊ ပြည်သားတွေ ဆင်းရဲနေကြတာဟာ ကံတရားကြောင့်ပါလို့ ဒီလိုအဖြေမျိုးကို လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မဖြေသင့်ဘူး။ “ကံသာလျှင် အမိ၊ ကံသာလျှင် အဖ” လို့ ဘုရားဟောစကား ရှိထားတာမှန်ပေမဲ့ ပယောဂသမ္ပတ္တိ (ဉာဏ်ဝီရိယစသော ပယောဂရှိခြင်း) ကင်းနေခဲ့ရင် ယခု မျက်မှောက်ဘဝမှာ ရှင်ဘုရင်သားလည်း ရှင်ဘုရင် မဖြစ်နိုင်သလို၊ သူဌေးသားလည်း သူဌေး မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးသားဟာ ပညာမတတ်၊ လုံ့လမရှိ၊ အသုံးအဖြုန်းကြီး၊ မူးယစ်ပျော်ပါးခြင်းနဲ့သာ အချိန်ကုန်ခဲ့လေတော့ နောက်ဆုံးခွက်စုတ်တစ်ခုနဲ့ တောင်းစားရတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွားရတာပါ။

ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသား ဝတ္တုကြိုလူတိုင်းနီးနီး ကြားဖူးထားတာမို့ အကုန်သိချဲ့၍ မရေးလိုတော့ပါ။ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ သာမမလုပ်ပဲ၊

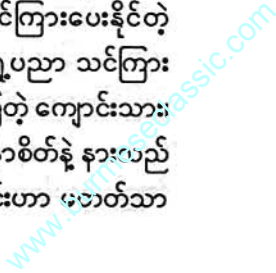
ဘာမှအားမထုတ်ပဲ “ကံတရားကြောင့် ဆင်းရဲရတာ ပါလို့” ကံကိုချည်း ရိုးမယ်ဖွဲ့နေမယ်ဆိုရင်တော့ သက်ရှိ၊ သက်မဲ့အရာအားလုံးဟာ ဖန်ဆင်းရှင် အလိုကျ ဖြစ်ရတယ်”လို့ ယုံကြည်လက်ခံထားတဲ့ အယူဝါဒနဲ့ ဘာမှထူးတော့မည် မဟုတ်ပါ။ သတိပြု နိုင်ကြဖို့ပါ။

ကံကိုပယ်ရင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ် တော့ဘူး-လို့ စောဒကတက် လာနိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုလည်း သိထားရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြည်သူ၊ ပြည်သားများ ဆင်းရဲနေရတဲ့ကိစ္စမှာ ကံကိုချည်း ရိုးမယ်ဖွဲ့နေလို့ မရနိုင်ပါ။ အခုလို ပြောဆိုနေခြင်း ဟာ ကံကိုပယ်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဉာဏ်မယှဉ် နိုင်လို့ မှားယွင်းစွာ ယုံကြည်ထားတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူမှီ ကို ပယ်နိုင်အောင် ပြောနေခြင်းပါ။

ကံ ဉာဏ် ဝီရိယ သုံးပါးကို အချိုးညီညီ အားထုတ်မှုမပြုပဲ ကံကိုချည်း အပြစ်ပုံချ၍ မရပါ။

ဥပမာ၊ တောကျောင်း၊ ရွာကျောင်းတွေမှာ ကျောင်း သား၊ ကိုရင်တွေ နည်းပါးသွားတာ (သိမ့်မဟုတ်) လုံးဝမရှိတော့တာဟာ ကံကြောင့်ချည်း မဟုတ်ပါ။ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်များ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ အသင်း အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်များ၊ ရွာသူ၊ ရွာသားများရဲ့ ပယောဂ သမ္ပတ္တိအားနည်းမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်ရတယ် ဆိုတာ သိထားကြဖို့ပါ။

ခေတ်ကာလတွေ ပြောင်းလဲလာတာနဲ့ အမျှ ခေတ်ပညာတွေကို သင်ချင်ရှာကြတဲ့ ကျောင်း သား၊ ကိုရင်များဟာ ခေတ်ပညာများကို သင်ကြား မပေးနိုင်တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှ ထွက်ခွာခဲ့ ကြရပြီး၊ ခေတ်ပညာများကို သင်ကြားပေးနိုင်တဲ့ စာသင်ကျောင်းများသို့ ပြောင်းရွှေ့ပညာ သင်ကြား ကြရတာပါ။ ပညာကို လိုချင်ရှာကြတဲ့ ကျောင်းသား ကိုရင်များရဲ့ ဘဝလေးများကို စာနာစိတ်နဲ့ နားလည် ပေးနိုင်ကြမယ်ရင် သူတို့ရဲ့ ခွဲခွာခြင်းဟာ မတတ်သာ

လို့သာ ခွဲခွာခြင်းဆိုတာကို ပြောလိုရင်းပါ။
 ကိုယ့်ဆရာ၊ ကိုယ့်ဘုန်းကြီးကို သူတို့လည်း
 ဘယ်ခွဲခွာသွားချင်ကြမလဲ။ ခွဲခွာကြရတဲ့အချိန်မှာ
 သူတို့ရဲ့မျက်ဝန်းအိမ်များမှာ မျက်ရည်စတွေ ဝေဝေ
 နေတဲ့ ကျောင်းသား၊ ကိုရင်များရဲ့ မျက်နှာလေး
 များကို စာရှုသူတို့ တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူးကြမှာပါ။

အဲဒီလို ဖြစ်ရတာဟာလည်း ကံပဲ မဟုတ်
 ဘူးလား။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဆင်းရဲ မွဲတေပြီး၊
 ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ပျက်ပြားနေတာ ဟာလည်း
 ကံတရားကြောင့်ပဲ မဟုတ်ဘူးလားလို့ ကမ္မဝါဒီ
 (ကံကို ယုံကြည်ထားလွန်းတဲ့သူ)က မေးခွန်းတွေ
 ဆက်တိုက် မေးလာနိုင်တယ်။ ဒီမေးခွန်းတွေကို
 တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
 ဖြေကြားထားပြီး ဖြစ်တယ်။

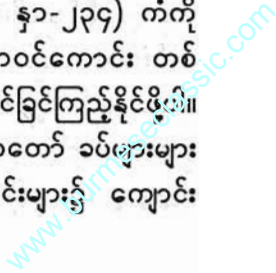
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “အရာရာ ကံကို
 ချည်း စွဲလမ်းသူများလည်း ‘ပုဗ္ဗေကတ ဟေတုဒိဋ္ဌိ’

ခေါ် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ တစ်မျိုးမှ မလွတ်ကင်းဘဲ ရှိကြလေ
 သည်။ ထိုဒိဋ္ဌိ၏ယူမှားပုံကား ‘ယခု မျက်မြင်သတ္တဝါ
 တွေသည် ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး အမျိုးမျိုးသော
 အကြောင်းအကျိုးကို ခံစားရ၏။ ထိုအကျိုးအားလုံး
 သည် ရှေးက ပြုခဲ့ဘူးသော ကံကြောင့် ချည်းသာ
 ဖြစ်၏’ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ယူလေသည်။

မိစ္ဆာအယူကို စဉ်းစားလျှင် ‘မကောင်း
 လည်းကံ ကောင်းလည်းကံ’ ကံတစ်ခုကိုသာ စွဲလမ်း
 ကြသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ကလည်း ထိုပုဗ္ဗေကတ
 ဟေတုဒိဋ္ဌိမှ မလွတ်သည်ကို တွေ့ရပေသည်”ဟု
 ကံကို ယုံကြည်မှုနှင့်စပ်၍ အတိအကျ ဖြေကြားထား
 ခဲ့၏။ (ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ နှာ-၂၃၄) ကံကို
 ယုံကြည်ယုံရုံမျှနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကောင်း တစ်
 ယောက် ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်ဆင်ခြင်ကြည့်နိုင်ဖို့ပါ။

မြန်မာပြည်က ဆရာတော် ခပ်များများ
 ဟာ တောကျောင်း၊ ရွာကျောင်းများ၌ ကျောင်း

သား၊ ကိုရင်များ တစ်နေ့တစ်ခြား နည်းပါးလာခြင်း ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စိုးရိမ်စိတ်နှောလျက် သာသနာတော် အရေးအတွက် အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးပွဲများ ပြုလုပ်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ကြားသိရ၍ ဝမ်းသာမိပါ၏။

ထိုအရေးများကို နှစ်များစွာကပင် ကြိုတင်၍ မြင်တော်မူခဲ့တဲ့ တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ဘုရားကြီးက ဒီလိုဖြစ်နေခြင်းဟာ “မြန်မာနိုင်ငံ အတွက် သာသနာရေး အသက်ငင်နေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်”ဟု ကောက်ချက်ချပြတော်မူခဲ့တယ်။

ဆင်းရဲလို့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ပျက်ပြားတာ ဖြစ်နိုင်သလို၊ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားလို့ ဆင်းရဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဆင်းရဲလို့ သာသနာကို စွန့်ရဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်သလို၊ ဘာသာ၊ သာသနာစိတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်အားနည်းလို့ ဘာသာ၊ သာသနာကို စွန့်ရဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

သာသနာတော်အရေးနှင့် အမျိုးသားရေးများကို ရှေ့တန်းမှ ဆောင်ရွက်တော်မူကြတဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်များ။ အမျိုးသားရေးဆိုင်ရာ အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းများ၊ ဘာသာရေးအသင်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များ သတိမူသင့်တဲ့ ကိစ္စမျိုးပါ။ သိမ်မွေ့လှတဲ့ ဘာသာရေးအစ်ဂျူး (Issue) ဖြစ်လို့ အလေးအနက်ထားပြီး စဉ်းစားနိုင်ကြဖို့ပါ။

ယနေ့မျက်မှောက်ကမ္ဘာမှာ စီးပွားရေး သမားများက သူထက်ငါ နေရာဦးပြီး၊ အကျိုးအမြတ်များများ ရရှိနိုင်ဖို့ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းကို ခြေဆန့်နေကြတယ်။ ဒုတိယခြေလှမ်းအနေနဲ့ စကြာဝဠာတွင်းရှိ ဂြိုဟ်များဆီသို့သွားပြီး နေရာဦးနိုင်ဖို့ ခြေလှမ်းများပင် ပြင်ဆင်နေကြတယ်။

ထိုနည်းတူစွာပဲ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်များ၊ ဘာသာရေး အသင်းအဖွဲ့များဟာ ကိုယ်ယုံကြည်ချက်ရှိထားတဲ့ ဘာသာတရားရဲ့

တရားဓမ္မများ၊ ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ထုံးများကို ကမ္ဘာ
မြေပေါ်အနှံ့ လွှမ်းမိုးနေရာယူနိုင်ဖို့ ကိုယ်အား၊
ဉာဏ်အား၊ ဓနအားတွေနဲ့ သာသနာပြုမစ်ရှင်
တွေ (Mission) တွေကို နည်းဗျူဟာ(၂)မျိုးကို
သုံးပြီး သူ့ထက်ငါ အပြိုင်စေလွှတ်နေကြတယ်။
စိတ်ဝင်စားစရာပါ။

သူတို့သုံးတဲ့ နည်းဗျူဟာ (၂)မျိုးက -

(၁) မစ်ရှင်နည်း။ ဒီနည်းက စစ်တပ်များလို
ရှေ့တန်း မှာ စစ်မျက်နှာဖွင့်ပြီး တိုက်တဲ့နည်း။
ဆိုလိုတာက တရားစာအုပ်တွေကို ဖြန့်ဝေမယ်။
ပြည်သူ၊ ပြည်သားတွေ နားထဲရောက်အောင်
တရားတွေကို ဟောပြောမယ်၊ အိမ်ပေါက်စေ၊
ရွာပေါက်စေ၊ မြို့ပေါက်စေရပ်ပြီး လူတွေကို
စည်းရုံးမယ်၊ တရား ဓမ္မတွေကို ဆွေးနွေးမယ်။
ဒီလိုနည်းနဲ့ စည်းရုံးတာ။

(၂) ထောက်ပို့နည်း။ ဒီနည်းက ဘာနဲ့
တူလဲဆိုတော့ ရှေ့တန်းက စစ်မျက်နှာဖွင့်ပြီး တိုက်
သွားတဲ့ နေရာတွေကို နောက်ထပ် မစ်ရှင်တွေ လွှတ်
ပြီး သူတို့ရဲ့ဘာသာတရားတွေ အခြေကျနိုင်ဖို့ ရပ်ရွာ
တွေကို ပြုပြင်ပေးခြင်း၊ စာသင်ကျောင်းတွေ
ဆောက်လုပ်ပေးခြင်း၊ ဆေးခန်းတွေ ဆောက်လုပ်
ပေးခြင်း၊ ကလေးသူငယ်များကို စာသင်ပေးခြင်း၊
ကလေးသူငယ်များအား စားစရာ၊ ဝတ်စရာ၊
နေစရာများပေး၍ ဆွဲဆောင်ခြင်း၊ ရွာသူ၊ ရွာသား
များကို စည်းရုံးခြင်း၊ မိဘများအားလည်း ပံ့ပိုး၍
စည်းရုံးခြင်း ဒီနည်းတွေကို အသုံးပြုတယ်။

ဒီနည်း (၂)နည်းကို မစ်ရှင်တွေက အားနဲ့
အင်နှင့်အတူ ငွေကြေးခနများပါသုံးပြီး သာသနာပြု
နေချိန်မှာ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တွေ၊ အမျိုးသား
ရေး ခေါင်းဆောင်တွေဟာ “ဒါတို့ပြည် (ပြေ)
ဒါတို့မြေ” လုပ်နေကြတုံး ရှိနေကြသေး၍ ဦးရိပ်တတ်

သူတို့အတွက် စိုးရိမ်ဖွယ်ဖြစ်နေမှာပါ။ ဘာမှမလုပ်လို့ကတော့၊ ဘာမှဖြစ်မလာဘူးဆိုတာ ရဟန်း ရှင်လူများ သတိပြုနိုင်ကြဖို့ပါ။

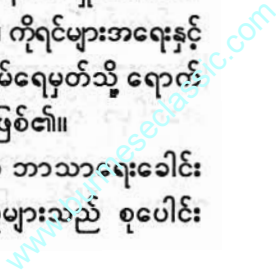
ခေတ်မှီတဲ့ မစ်ရှင်နည်းဗျူဟာတွေနဲ့ အရှိန်အဟုန်မြှင့်ပြီး ဆောင်ရွက်နေကြတော့ ဘာသာရေး အခြေခံနည်းပြီး ဆင်းရဲတဲ့မိသားစုများ အတွက်တော့ “ရေဆာတုန်း ရေတွင်းထဲ ကျတဲ့” ကိန်း ဆိုက်ရောက်နေတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ မြန်မာပြည်တွင်းရှိ ဆင်းရဲတဲ့ တိုင်းသူ၊ ပြည်သားတွေဟာ လိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်ဆည်းပံ့ပိုးပေးတဲ့ မစ်ရှင်တွေရဲ့ သာသနာပြုအရိပ်အောက်မှာ ကျရောက်ရတာဟာ ဆန်းတော့မဆန်းတော့ပါ။

သူတို့သာသနာပြုတဲ့နည်းက ပေးတဲ့၊ ကျွေးတဲ့နည်း။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများစု သာသနာပြုတဲ့နည်းက တောင်းတဲ့၊ ယူတဲ့နည်း။ အမြင်ရှင်းရင်းလေးနဲ့ မြင်တတ်၊ ကြည့်တတ်ဖို့ပါ။ လပေါင်း

များစွာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ ဒီမစ်ရှင်စီမံကိန်းဟာ ပြည်နယ်၊ ပြည်မမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ ကလေးပေါင်းများစွာ၊ အမျိုးသမီးပေါင်းများစွာ၊ ဘာသာဝင်ပေါင်းများစွာကို သိမ်းသွင်းစည်းရုံးနိုင်သွားပြီဆိုတာ ရဟန်းရှင်လူများ သိများမှ သိကြပါလေစ။

ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေမျိုးတွေကို သုံးသပ်မိတော့ ယခင်အခါများက ဆွမ်းချိုင့်ဆွဲမဲ့ ကျောင်းသား၊ ကိုရင်များမရှိတော့ပေမဲ့ ဆွမ်းပို့ပေးမည့် ရွာသူ၊ ရွာသားများရှိနေသေး၍ သံဃာတော်များအတွက် ဖြေသာ၊ နေသာ ရှိသေးသော်လည်း ယခုအခါ ကျောင်းသား၊ ကိုရင်များအရေးနှင့် ဆွမ်းပို့မည်သူအရေးဟာ စိုးရိမ်ရေမှတ်သို့ ရောက်နေပြီလို့သာ ဆိုရတော့မည်ဖြစ်၏။

ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်များနှင့် ရဟန်းရှင်လူများသည် စုပေါင်း

စနစ်ဖြင့် ကျန်စစ်မင်းကြီးကဲ့သို့ ညာဘက်လက်ဖြင့် အစာကိုပေး၍ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဝတ်စားတန်ဆာ များကို ပေးသင့်ပါကြောင်း တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ရ ခြင်းပါ။ ဘာသာရေးခေါင်ဆောင် သံဃာတော် အပေါင်းကလည်း ဒကာ၊ ဒကာမများမှ လှူဒါန်း သောအလှူကို မေတ္တာလက်ဖြင့်ခံယူ၍ ဆင်းရဲသူ များအား တတ်စွမ်းသမျှ ကရုဏာလက်ဖြင့် ပေးကမ်းသင့်ပါကြောင်း အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာတော်အရေးအတွက် မဝင့်မရဲ လျှောက် ထားရခြင်းပါဘုရား။

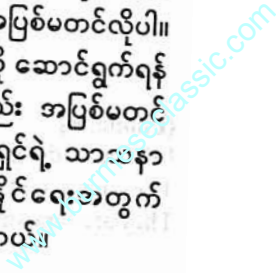
“အသက်ငင်နေသော သာသနာကို မိမိတို့ လက်ထက်၌ အသက်ထွက်မသွားစေချင်၍ ဒီစာ ဖြင့် ရေးသားလျှောက်တင်ရခြင်းပါဘုရား။ အားလုံး အပေါ်မှာ လွန်တာရှိက ဝန္တာမိပါဘုရား။

ဗုဒ္ဓဘာသာအချင်းချင်း အားပြိုင်နေကြမဲ့ အစား၊ ဂုဏ်ပြိုင်နေကြမဲ့အစား မေ့လျော့ပျော်မြူး

နေကြမဲ့အစား၊ သာသနာတော်အရေးကို ကိုယ့်ဘဝ အရေးလို သဘောထားပြီး၊ တောကျောင်း၊ ရွာ ကျောင်းတွေမှာ ကျောင်းသား၊ ကိုရင် မရှိတော့ခြင်း ကို အကြောင်းပြု၍ အဖြေတစ်ခုခုကို ရရှိနိုင်ရေး အတွက် ဝိုင်းဝန်းစဉ်းစား ပေးကြစေချင်ပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ သာသနာပြုနည်းများသည် စနစ်ရှိပြီး၊ ခေတ်နှင့်လျော်ညီစွာ ပြုလုပ်နိုင်ကြ၍ အစွမ်း ထက်မြက်ကြောင်း သတိမူနိုင်ကြရန် ဤ ဖြစ်ရပ် (Endnote)လေးကို ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အသိရှိသူတို့ သတိမူနိုင်ကြပါစေ။

သူတို့အလုပ်၊ သူတို့တာဝန်များကို ဆောင် ရွက်နေကြတဲ့ သူများကိုလည်း အပြစ်မတင်လိုပါ။ ကိုယ့်အလုပ်၊ ကိုယ့်တာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်နေကြတဲ့သူများကိုလည်း အပြစ်မတင် လိုပါ။ အသက်ငင်နေတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာ တော်မြတ်ကြီး အသက်ဆက်ခိုင်းရေးအတွက် ဆွေးနွေးတင်ပြခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်။

လူတိုင်းကိုယ်စီ၌ ယုံကြည်ချက်ကိုယ်စီ ရှိနေကြ၍ အတွေးချင်း၊ အမြင်ချင်း မတူညီခဲ့ကြ လျှင်လည်း အပြစ်မတင်ကြဖို့ပါ။ မေတ္တာနှလုံးသား ဖြင့် မြတ်ဘုရား၏ မေတ္တာတရားကို ခံယူ၍ ကရုဏာနှလုံးသားဖြင့် မြတ်ဘုရား၏ ကရုဏာ တရားများကို ဆီးမီးညှိထွန်းသည့် နည်းဥပမာဖြင့် ပြည်သူ၊ ပြည်သာများအား လက်ဆင့်ကမ်းပေးဝေ နိုင်ကြပါစေ။ အလင်းကွယ်လျှင် အမှောင်ရောက် တတ်၍ အမှောင်မရောက်ခင် အလင်းမကွယ်နိုင် ဖို့ပါ။ ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်နိုင်ကြပါစေ။

ဘိက္ခုဓမ္မပိယ (USA)

(Endnotes)

¹ Koan reads: in Chinese and Japanese. The characters literally mean "public case". They are sometimes referred to as "Zen riddles".

They are short "problems" assigned by a Zen master to a student. (Google Reference , 9/30/2011).

² Riddle means a difficult and amusing question to which one must guess the answer. (Longman Dictionary)

³ Problem means a question for which an answer is needed.

နေ့စွဲမပါတဲ့ ဝန်းခိုင်ယာရီ

ဒီနေ့ မနက်စောစော ဘုရားမရှိခိုးခင် ဘုရားစဉ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေရင်း အတွေးတစ်ခု ဝင်လာတယ်။ ပန်းလေးတွေနဲ့စပ်တဲ့ အတွေးပါ။ အာရုံမြင်ကွင်းက ဘုရားစဉ်ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ ပန်းအိုးရှစ်လုံး။ ပန်းအိုးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပန်းတွေက အရောင်စုံ၊ အသွေးစုံ။ နှင်းဆီပန်းတွေလည်း ပါတယ်။ သစ်ခွပန်းတွေလည်း ပါတယ်။ ဒေလီယာပန်းတွေလည်း ပါတယ်။ အခြားအခြား အမည်မသိတဲ့ ပန်းတွေလည်းပါတယ်။

အဲဒီပန်းအိုးတွေထဲက ပန်းအိုးလေးလုံးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပန်းတွေက ညှိုးတတ်တဲ့ ပန်းတွေ။ ကျန်တဲ့ ပန်းအိုးတွေထဲက ပန်းတွေကတော့ မညှိုးတဲ့ ပန်းတွေ။ ပန်းတွေရဲ့ ကွဲပြားခြားနားမှုကို သတိပြုမိတယ်။ ပန်းတွေကို အမြဲတမ်း လန်းဆန်းစေချင်လို့ မညှိုးပန်းတွေကို လှူထားရော့သလားလို့လည်း တွေးမိပါရဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဘုရားရှင် စင်ရှေ့မှာ တော့ ပန်းတွေနဲ့ဝေလို့။ အာရုံမြင်ကွင်းကို အတွေးစိတ်မှာ ခေါင်းစဉ်လေးပေးပြီး ရေးမှတ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းစဉ်က “နေ့စွဲမပါတဲ့ ပန်းခိုင်ယာရီ” တဲ့။

ပန်းဆိုတာ လူသားတွေအတွက်တော့ မွှေးဖွံ့၊ ကြူဖွံ့၊ အလှဆင်ဖွံ့၊ လက်ဆောင်ပေးဖွံ့၊ ဆိုရှယ်ရေးရာမှာ ကိုယ်စားပြုပေးဖွံ့နဲ့ ဘုရားပန်းတင်လှူဖွံ့။ ဒါက လူတွေရဲ့သဘောထားပါ။ သက်မဲ့ပန်းလေးတွေ သူတို့ရထားတဲ့ဘဝက အမွှေးခံ၊

အကြူခံဖို့ မဟုတ်။ အချစ်ခံ၊ အမုန်းခံဖို့လည်း မဟုတ်။ ဘဝပေးတာဝန်အရ သူတို့ဆောင်ရွက်ရမဲ့ အလုပ်က မျိုးဆက်ပြန့်ပွားဖို့။ သူတို့ပွင့်လန်းမှ တစ်ပွင့်ကနေ တစ်ရာ။ တစ်ရာကနေ တစ်ထောင်။ ဒီမှတဆင့် သာယာလှပတဲ့ ပန်းဥယျာဉ်ကြီး။ သီးပင်များမှာလည်း အလားတူ တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ဖို့။ ပန်းတစ်ပွင့်က အသီးတစ်လုံး။ ပန်းတစ်ရာက အသီးတစ်ထောင်။ ပန်းတစ်ထောင်က အသီးတစ်ထောင်။

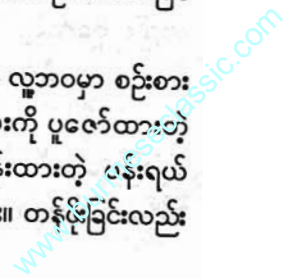
ထို့နောက် အသီးပေါင်း သိန်းသန်းကုဋေ ရှိတဲ့ သစ်သီး ဥယျာဉ်ကြီး။ ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့ အတွေးတွေက ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး။ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်၊ သီးချိန်တန် သီးလို့ ဆိုပေမဲ့ အလွှာမတူတဲ့ ဘဝတွေကြားမှာ ပွင့်လာတဲ့ အပွင့်ကို သီးခွင့်မပေးနိုင်တာ၊ သီးလာတဲ့ အသီးကို ကြီးထွားခွင့် မပေးနိုင်တာ။

ဒါတွေက လူတွေရဲ့အတ္တဖက်တဲ့ အပြုအမူတွေပါ။ ဒီလို ပြုမူတတ်တဲ့ လူတွေရဲ့ သဘောကို

ပန်းလေးတွေ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျှတတဲ့ စိတ်ထားနဲ့ ကြည့်တတ်မယ်ဆိုရင် ပန်းကလေးတွေရဲ့ ဘဝက သနားစရာပါ။

လူတွေရဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်မှ ကျလာတဲ့ မျက်ရည်ကြောင့် ပန်းပွင့်လေးတွေရဲ့ ဘဝလေးတွေ နွမ်းကြော့မွဲခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေမှ ကျတဲ့ မျက်ရည်ကြောင့် လူတွေရဲ့ဘဝကို ဘယ်တော့မှ နွမ်းကြော့ရိုးမရှိ။ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေက ဘယ်တော့မှ နွမ်းကြော့ရိုးမရှိ။ ဒီလိုပါဘဲ သူတော်ကောင်းတွေကြောင့်ကျတဲ့ မျက်ရည်၊ ကြုံရတဲ့ ဘေးအန္တရာယ် မျိုးဆိုတာ လူ့ဘဝမှာ ရှိမှမရှိတာ။ စဉ်းစားဆင်ခြင် နိုင်ဖို့ပါ။

ပန်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူ့ဘဝမှာ စဉ်းစား စရာတွေက အများကြီး။ ဘုရားကို ပူဇော်ထားတဲ့ ပန်းရယ်၊ ဧကသားမှာ ဆင်မြန်းထားတဲ့ ပန်းရယ် အလှခြင်းလည်း တူမှာမဟုတ်ဘူး။ တန်ဖိုးခြင်းလည်း

ညီမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အတွေးခြင်း၊ အမြင်ခြင်း မတူနိုင်လို့ပါ။

ပန်းကလေးတွေဟာ စကားမပြောတတ်ပေမဲ့ ဘဝကို ပုံဖော်ရာမှာ ပန်းတွေနဲ့ ပုံဖော်ပြတတ်ကြတယ်။ ပန်းခိုင်ယာရီတွေ၊ ပန်းပုံပြင်တွေ၊ ပန်းဒဏ္ဍာရီတွေနဲ့ ပန်းတွေ အကြောင်းကို ကဗျာအလှ၊ စာအလှတွေနဲ့ ဖွဲ့နွဲ့ပြကြတယ်။

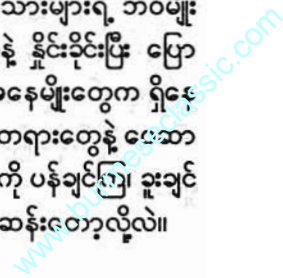
စာပေတွေ၊ ကဗျာတွေထဲမှာ ပန်းဆိုတာ အမြဲတမ်းလန်းမှ လှတယ်လို့ ယူဆသူများ ရှိသလို၊ လန်းခြင်း၊ နွမ်းခြင်းဆိုတဲ့ သဘာဝဖြစ်စဉ်ကိုပင် အလှတရားပါလို့ မြင်တတ်၊ ခံစားတတ်သူများလည်း ရှိလေရဲ့။

ဘဝကို ပန်းနဲ့နှိုင်းပြီး ပြောတတ်ကြတယ်။ ဥပမာ မိန်းမသားတို့ရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို လန်းဆန်းမွှေးကြူနေတဲ့ ပန်းကလေးများနဲ့ နှိုင်းခိုင်းပြီး၊ အိမ်ထောင်ကျထားပြီးတဲ့ မိန်းမသားတို့ရဲ့ ဘဝကို

တော့ နွမ်းကြော့တဲ့ပန်းတွေနဲ့ နှိုင်းခိုင်းပြောဆိုတတ်ကြတယ်။

အလွှာမတူတဲ့ ဘဝတွေကို နှိုင်းခိုင်းပြုချင်တဲ့ အခါမျိုးတွေမှာတော့ ဆွေဂုဏ်၊ မျိုးဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ်၊ အလှဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းမသားများရဲ့ ဘဝကို ပီတောက်ပန်းလေးများ၊ သဇင်ပန်းလေးများနဲ့ နှိုင်းခိုင်းပြောဆိုပြီး၊ အလယ်အလတ်တန်း စားဖြစ်တဲ့ မိန်းမသားများရဲ့ ဘဝမျိုးကိုတော့ ငှက်ပန်းလေးတွေနဲ့ နှိုင်းခိုင်းပြီး ပြောဆိုတတ်ကြတယ်။

ဘဝမဲ့၊ အလှမဲ့၊ အခြေမဲ့၊ အနေမဲ့၊ ဂုဏ်မဲ့၊ ဓနမဲ့၊ ပညာမဲ့တဲ့ မိန်းမသားများရဲ့ ဘဝမျိုးကိုကျတော့ ခေါင်ရမ်းပန်းတွေနဲ့ နှိုင်းခိုင်းပြီး ပြောဆိုတတ်ကြတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွေက ရှိနေတော့ လူ့လောကမှာ အလှအပတရားတွေနဲ့ နေသာနေတဲ့ ပီတောက်ပန်းလို ပန်းမျိုးကို ပန်ချင်ကြ၊ ခူးချင်ကြတယ်ဆိုတာ ဘာများ ထူးဆန်းတော့လို့လဲ။

တကယ်တော့ ပန်းဆိုတာ ခူးတတ်၊ ပန်
တတ်ရင် ပျော်စရာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းပေမဲ့
အဆိပ်ပန်းမျိုးကို ခူးမိ၊ ပန်မိ၊ ဂျုံမိရင်တော့ ရူး
လည်းရူး၊ မူးလည်းမူးသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ သတိပြု
ဖို့ပါ။

သူတော်ကောင်းတွေပန်တဲ့ သူတော်ကောင်း
တွေခူးတဲ့ သီလစတဲ့ ပန်းမျိုးတွေကျတော့ ပန်သူ
အတွက် ရူးလည်းမရူး၊ မူးလည်းမမူးတဲ့အပြင်၊
အမြဲတမ်းဘဲ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေနိုင်တာ တွေးသိ
နိုင်ဖို့ပါ။

ဟုတ်ပြီလေ။ ဒီတော့လည်း ပန်းနှင့်လူ
အသွင်တူအောင် အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့ ခိုင်းနှိုင်းမှုတွေကို
ပြုကြရမယ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သီလ
ကို ပန်းနှဲနှိုင်းခိုင်းပြီး သုတ္တန်များမှာ ဟောထားတာ
ရှိတယ်။

ဟောထားပုံက- မြေပေါက်တဲ့ ပန်းလေး
တွေရဲ့ ရနံ့ဟာ လေအောက်မှာနေသူကိုသာ မွှေးကြူ
နိုင်ပေမဲ့ လေညာမှာနေသူကိုတော့ မွှေးကြူနိုင်စွမ်း
မရှိဘူးတဲ့။ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ သီလရနံ့မျိုး
ကတော့ လေအောက်မှာလည်း မွှေး။ လေညာမှာ
လည်း မွှေး။ ဘယ်နေရာမှာဘဲနေနေ မွှေးနိုင်တယ်
တဲ့။ သီလတန်ဖိုးကိုသိမှ ပန်းရဲ့တန်ဖိုးကို သိနိုင်တဲ့
တရားမျိုးပါ။

ဒီနေရာမှာ ဒီပုံဝတ္ထုလေးကို မျှဝေခံစား
ကြည့်စေချင်တယ်။ တစ်ခါက ရဟန်းငယ်လေး
တစ်ပါး ကန်ဘောင်ရိုးမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်ရင်းမှာ တရား
အားထုတ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှောင်တခင်
ဆိုသလို သာသာညှင်းညှင်းလေးနဲ့ တိုက်ခိုက်လိုက်
တဲ့လေ။ အဲဒီလေနဲ့အတူပါလာတဲ့ ကြာပန်းရနံ့လေး
တွေဟာ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ရဟန်းငယ်ရဲ့
မျက်နှာအနီးတဝိုက်မှာ ဝေဝိုက်ပြီး ဖြတ်သန်းသွား
ခဲ့ကြတယ်။

ရဟန်းငယ်လေးဟာ ဝင်လေထွက်လေနဲ့ အတူ ပန်းရနံ့လေးကို သာယာစိတ်နဲ့ ရှုလိုက်မိတယ်။ ဒါကိုသိတဲ့ ရေကန်စောင့်နတ်သမီးက နဲ့သာ သူ့ခိုးရယ်လို့ စွပ်စွဲပြောဆိုလာတယ်။

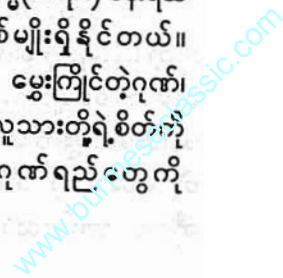
ဒီတော့ ရဟန်းငယ်က “အသင် နတ်သမီး ဘာကြောင့် ငါ့ကို နဲ့သာသူ့ခိုးလို့ စွပ်စွဲရတာလဲ။ ခုနက လူတစ်ယောက် ရေကန်ထဲ ဆင်းပြီး ကြာပန်းတွေကို သူ့အလိုရှိသလောက် ခူးယူသွားတာကို သင်မမြင်ရောလေသလား။ သူ့ကိုတော့ နဲ့သာသူ့ခိုးလို့ မစွပ်စွဲပါဘဲ ဘာကြောင့်များ ငါ့ကိုတော့ နဲ့သာ သူ့ခိုးရယ်လို့ စွပ်စွဲရတာလဲ” တဲ့။

“မြင်ပါသော်ကော အရှင် သို့ပေမဲ့ လူတွေရဲ့ သီလဆိုတာ မည်းညစ်နေတဲ့ အဝတ်ပေါ်မှာ နောက်ထပ် အညစ်အထေးတွေ စွန်းထင်လည်း ဘာမှထူးတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် လူတွေအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်ုပ် ဘာမှမပြောလိုပါ။

သို့သော် အရှင် အရှင်ရဲ့ မြူစင်တဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ ပန်းရနံ့ကို သာယာကြည်နူးတဲ့ သမုဒယဆိုတဲ့ အညစ်အထေးလေးတစ်ခု နောက်ထပ် အစွန်းထင် သွားမှာစိုးလို့ သတိပေးရခြင်းပါ” တဲ့။

သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ သီလရနံ့များဟာ အမြဲတမ်း မွှေးကြူနေတယ်ဆိုတာကို သိစေလိုတဲ့ သဘောပါ။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ပန်းဆိုတာ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မွှေးရနံ့ရှိတယ်ဆိုပေမဲ့ ကိလေသာ မြူအညစ်အကြေးများလည်း စွန်းထင်နိုင်သေးတာဘဲလို့ သဘောပေါက်မိပါရဲ့။

ပန်းမှာ သဘာဝပန်း၊ ဓမ္မ(တရား) ပန်းရယ်လို့ ဆန်းပြားတဲ့အမည် နှစ်မျိုးရှိနိုင်တယ်။ သဘာဝ ပန်းမှာ လှပတဲ့ဂုဏ်၊ မွှေးကြိုင်တဲ့ဂုဏ်၊ အရောင် အသွေး စုံတဲ့ဂုဏ်၊ လူသားတို့ရဲ့စိတ်ကို ဆွဲဆောင် နိုင်တဲ့ဂုဏ် ဒီဂုဏ်ရည်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်က နွမ်းကြွေ
တတ်တဲ့ သဘာဝ။ ဓမ္မပန်းမှာလည်း ရှုမဝတဲ့အလှ၊
မွှေးပျံ့တဲ့ သင်းရနံ့၊ ထင်သာမြင်သာတဲ့ အရောင်
အသွေး၊ လူသားတို့ရဲ့စိတ်ကို အေးမြစေနိုင်တဲ့
တည်ငြိမ်တဲ့ ဓာတ်သဘာဝ ဒီဂုဏ်ရည်တွေကို
ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်။

သူ့ရဲ့ အားသာချက်ကတော့ ဘယ်တော့မှ
မနွမ်းဘဲ အမြဲတန်းလန်းနေတဲ့ ဓာတ်သဘာဝ။
ပန်းတို့ရဲ့ သဘာဝ၊ ပန်းတို့ရဲ့ အလှတရားတွေနဲ့
ပတ်သတ်ပြီး ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့အမြင်နဲ့ အရိယာတို့
အမြင် အမြင်ခြင်းတော့ မတူနိုင်ဘူးပေါ့။

ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့သဘာဝက တဒဂ်မျှသာ
လှတဲ့ ပန်းမျိုးကို ခူးလိုကြ၊ ပန်လိုကြတယ်။ အရိယာ
သူတော်စင်များကတော့ အမြဲတန်းလန်းနေတဲ့
ပန်းအမတမျိုးကို ခူးလိုကြ၊ ပန်လိုကြတယ်။ အရိယာ
တို့ ပန်ဆင်တဲ့ သီလပန်း၊ မဂ်ပန်း၊ ဖိုလ်ပန်းတို့
ဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ မငြိုးနိုင်တဲ့ပန်းတွေ။

ပန်းတို့ရဲ့သဘာဝတွေကို ဓမ္မသဘောနဲ့
နှိုင်းခိုင်းပြီး ပြောဆိုမယ်ဆိုရင်တော့ ပရမတ်ပန်း
နှင့် ပညတ်ပန်း။ ပညတ်ပန်းမှာ အရောင်အသွေး
တွေ စုံတယ်။ မွှေးရနံ့တွေ သင်းတယ်။ လှပကျော့ရှင်း
တယ် ဆိုနိုင်ပေမယ့် အဲဒီအရည်အချင်းတွေဟာ
တကယ်ရှိတဲ့ အရှိတရားတွေကို ကိုယ်စားမပြုနိုင်
ဘူး။ ရွံ့တုံးကို ရွှေတုံးထင်အောင် ပြုထားနိုင်တဲ့
အဝိဇ္ဇာမျက်လှည့်သည်တို့ရဲ့ ဆန်းပြားတဲ့ လှည့်ကွက်
မျိုးသာ ဖြစ်တယ်။

ပရမတ်ပန်းမှာ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း မပါ။
လှခြင်း အရုပ်ဆိုးခြင်းမရှိ။ မွှေးခြင်း နံခြင်းနှင့်
မယှဉ်။ တည်ငြိမ်တဲ့သဘာဝ။ အေးမြတဲ့ သဘာဝ။
ဒီသဘာဝတွေသာ ထင်ရှားရှိတာ။

သိထားသင့်တာက ပရမတ္ထတရားတွေ
မှာ ရှိနေတဲ့ သဘာဝတရားတွေဟာ ပန်သူ၊ ခူးသူ
ကြောင့် လှနေခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ့သဘာဝအတိုင်း

သူ့အလှနဲ့သူ ရှိနေတဲ့ သဘောပါ။ သာသနာတို့ ဆိုတာ သူတော်ကောင်းတွေပန်တဲ့ ပန်းတွေရဲ့တည်ရာ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုနဲ့ တူနေတာ။ ဒီဥယျာဉ်ကြီး မပျက်စီးဘဲ အမြဲတမ်းတည်ရှိနေဖို့အရေးဟာ သူတော်ကောင်းများရဲ့အရေးလို့ ဆိုရမှာပါ။

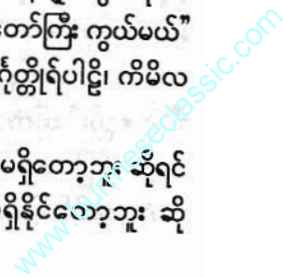
မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်က အရှင်ကိမိလမထေရ်ဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာ တော်ကြီးကို ကြည်ညိုတဲ့စိတ်နဲ့ သာသနာတော် တည်ကြောင်း၊ ကွယ်ကြောင်းတရားတွေကို တွေးမိ ပြီး အကြောင်းအကျိုးကို ဘုရားရှင်အား လျှောက် ထားပြတယ်။

“ဘုန်းတော်ကြီးမားတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံ ဝင်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ သာသနာ တော်ကြီး ကြာရှည်စွာတည်တံ့နေဖို့ အကြောင်း တရားတွေက ဘာတွေများပါလဲဘုရား” တဲ့။

ဒီလိုမေးလျှောက်တော့ မြတ်စွာဘုရား က “ချစ်သားကိမိလ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ တွေး မနေနဲ့။ သာသနာတော် ကွယ်ခြင်း၊ မကွယ်ခြင်း ဆိုတာ ကျင့်သူ ကြံသူ ရဟန်းရှင်လူတို့အပေါ်မှာ အများကြီး မူတည်နေတယ်။

ပရိသတ်လေးပါး (ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမ)တို့က ဘုရား၌ လည်း ကောင်း၊ တရား၌ လည်းကောင်း၊ သံဃာ၌ လည်း ကောင်း၊ သိက္ခာသုံးပါး၌ လည်းကောင်း၊ တရား ကျင့်သုံးဖော် အချင်းချင်း၌ လည်းကောင်း ရိုသေမှု မရှိ၊ လေးစားမှုမရှိ၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွေ ရောက် လာပြီ ဆိုရင်တော့ ဒီသာသနာတော်ကြီး ကွယ်မယ်” လို့ မိန့်ကြားတော်မူတယ်။ (အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ၊ ကိမိလ သုတ်)

သာသနာ့ဥယျာဉ်ကြီး မရှိတော့ဘူး ဆိုရင် တော့ ပန်းတွေဆိုတာလည်း မရှိနိုင်လော့ဘူး ဆို

တာ သတိရှိကြဖို့ပါ။ ပန်းတွေနွမ်း (သူတော်ကောင်း တရားတွေကွယ်) ပြီဆိုရင်တော့ လောကကြီးလည်း ကြမ်းပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့။ ပညာ သတိနဲ့ ဆင်ခြင် နိုင်ဖို့ပါ။

သူတော်ကောင်းတို့ မြတ်နိုးတဲ့ ပန်းတွေ အကြောင်းကို အထိုက်အလျောက် ပြောပြပြီးပြီဆို တော့ ပန်းတွေအကြောင်းကို သိသင့်သလောက် တော့ သိနိုင်ပြီထင်မိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောပြပါရစေ။ ပန်းဆိုတာ အမြင်အားဖြင့် လှတယ် ဆိုပေမဲ့၊ အနံ့အားဖြင့် မွှေးတယ်ဆိုပေမဲ့ သူ့နေရာ နဲ့သူ ပန်တတ်မှု၊ သူ့နေရာနဲ့သူ ခူးတတ်မှု၊ သူ့နေရာနဲ့သူ ပေးတတ်မှု အဆင်ပြေနိုင်တာ။ တန်ဖိုးရှိတာ။

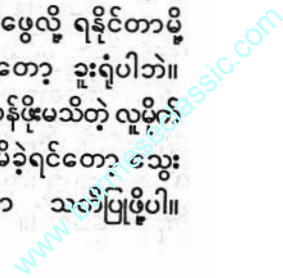
ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် လူ့ဘဝမှာ “လူ့စည်း၊ ဘီလူးစည်း” ဆိုတာရှိတယ်။ ဒါတွေကို အယူမသီး ပါဘူး ဆိုပြီး ထင်ရာလုပ်ရင်တော့ ပြဿနာတွေ တက်သွားနိုင်လို့ပါ။ ဥပမာလေးတစ်ခု ပေးမယ်။

ခေါင်ရမ်း ပန်းဆိုတာ အမင်္ဂလာရဲ့ အထိမ်းမှတ် ပန်း။ ဒါကို အများစုက သိထားတော့ မင်္ဂလာဆောင် မှာ ခင်မင်လို့ အိမ်မှာရှိထားတဲ့ ခေါင်ရမ်းပန်းလေး တွေကို ပေးမိရင် ဘာတွေ ဖြစ်သွားမလဲ။

ခြောက်ဆယ်ကျော်အဖိုကြီးက မြေးမလေး အရွယ်သာရှိသေးတဲ့ မိန်းမငယ်လေးကို ဝဲလင်းတိုင်း နေ့မှာ နှင်းဆီပန်း လှလှလေးတွေကို ပေးခဲ့မိရင် တုံ့ပြန်လာမဲ့ ရလာဒ်က ဘာတွေ ဖြစ်နိုင်သလဲ။

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများရဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်း ဖြစ်တဲ့ သီလပန်းတို့၊ ဗြဟ္မစိုရ်ပန်းတို့ဆိုတာ သူတော် ကောင်းတို့ မြတ်နိုးတဲ့ ပန်းတွေပါ။ ဒီပန်းတွေကို သာသနာဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ရှာဖွေလို့ ရနိုင်တာမို့ ခူးလိုတယ်။ ပန်လိုတယ်ဆိုရင်တော့ ခူးရုံပါဘဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒီပန်းတွေကို တန်ဖိုးမသိတဲ့ လူမိုက် ကို ပန်စေလိုတဲ့စိတ်နဲ့ သွားပေးမိခဲ့ရင်တော့ သွေး ချောင်း စီးသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ သတိပြုဖို့ပါ။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဒုတ်ဒါး လက်နက် ကိုင်ဆောင်ထားတဲ့သူများကို တရားမဟောရဘူး ဆိုတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပညတ်တော်မူခဲ့တာ။ မြတ်စွာဘုရားက မြင်တော်မူပြီးသားပါ။

မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့သာသနာတော်ကြီး မကွယ်စေ ချင်တာကတော့ စာရေးသူရဲ့ သဘောထား အမှန် ပါ။ ဒါပေမဲ့ သာသနာတော်တည်ဖို့ အရေးဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း ဆောင်ရွက်လို့ ရစကောင်းတဲ့ အရာမဟုတ်လေတော့။ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ သာသနာတော် ကြီး ကွယ်သွားခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ တွေးတွေးခေါင်ခေါင် အတွေးမျိုးတွေကို မတွေးလိုတော့ပါ။

သာသနာ့ဥယျာဉ်ကြီး ပျက်စီးခြင်း၊ မပျက် စီးခြင်းဆိုတာ ပရိသတ်လေးပါး အပေါ်မှာဘဲ မူတည် နေတာ ဆိုတော့...။ နေမင်းကို မြတ်နိုးလွန်းလို့ နေ လှည့်ရာကို ဦးညွှတ်နေတဲ့ နေကြာပန်းလေးတွေ လို့ ဘုရားတည်းဟူသော နေမင်းကြီးကို အမြဲတန်း ဦးညွှတ်နိုင်ဖို့ပါ။

သိကြားမင်း ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ နွားကိုပင် ချီး ပျော့တယ် လို့ဆိုချင်နေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ အပြစ် ကင်းသူဆိုတာ (ဘုရားရဟန္တာများမှလွဲရင်) လောက မှာ ရှားမှရှားပါ။

ဒီတော့ လူသားအချင်းချင်း မေတ္တာ ဆိုတဲ့ နှုတ်စကားဖြင့် ဖိတ်ခေါ်ပြီး၊ သစ္စာဆိုတဲ့ ပန်း တွေကို သူတော်ကောင်းနဲ့တူတဲ့ ဦးခေါင်းထက်မှာ တယုတယ ပန်ဆင်ပေးတတ်တဲ့ မိခင်လို သဘော ထားပြီး ပြုံးပန်းတွေဝေနေတဲ့ မုဒိတာ သမီးငယ် လေးကို နွေးထွေးကြင်နာတဲ့ ကရုဏာလက်ဖြင့် ပေ့ဖက်ထားတဲ့ ပန်းချီကားချပ်လေးကို သင့်ရဲ့ အတွေးအာရုံမှာ ထင်မြင်နေမယ်ဆိုရင်..။

သင်လျှောက်နေတဲ့ ခရီးလမ်းမှာ သင် ကိုယ်တိုင်က “ငြိမ်းချမ်းရေး ခရီးသည်”။ သူတော် ကောင်းကို အဖော်ပြုထားတဲ့ သင်ရဲ့ခရီးဟာ ဘယ်ကို ဦးတည် သွားတယ်ဆိုတာ သင်ကိုယ်တိုင်က ပိုသိ

မှာပါ။ ရှိစေတော့လေ။ “ပန်းခိုင်ယာရီ” စာအုပ်လေးကို ဖတ်ရတာ အခုလောက်ဆို မောလောက်ရောပေါ့။

ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာဘဲ ရပ်နားပါရစေ။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာကြီး တဂိုးရေးတဲ့ အတွေးအမြင်လေးကို အတူခံစား ကြည့်နိုင်ဖို့ မျှဝေပေးပါရစေ။ သူ့ကဗျာလေးက - ဥယျာဉ်ကြီးထဲ ရောက်တဲ့အခါ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ခူးပြီး ကျေနပ်မနေပါနဲ့ဦး၊ သင့်အတွက် ရောင်စုံဖြာနေတဲ့ ပန်းတွေ ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ အများကြီး ရှိနေသေးတယ်” တဲ့။

အို- စာရှုသူ ပန်းခင်းထဲမှလာတဲ့ လေဟာ ပန်းရနံ့တွေ သင်းနေမယ်ဆိုတာ သံသယစိတ်တွေ ရှိဖို့လိုသေးလို့လား။ ချမ်းသာစွာအိပ်စက်နိုင်ကြပါစေ။

ဒေါက်တာ အရှင်ဓမ္မပိယ(ပါဇောဏ)

[အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်]

မေတ္တာလက်ဖြင့်ခံယူ၍ ကရုဏာလက်ဖြင့်ပေးစေချင်

ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်
သံဃာတော်အပေါင်းကလည်း
ဒကာ၊ ဒကာမများမှ လှူဒါန်းသော အလှူကို
မေတ္တာလက်ဖြင့် ခံယူ၍
ဆင်းရဲသူများအား တတ်စွမ်းသမျှ
ကရုဏာလက်ဖြင့်
ပေးကမ်းသင့်ပါကြောင်း....။

www.burmeseclassic.com